

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 14. studeni 2018. [\[Multimedia\]](#)

„Ne svjedoči lažno“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj katehezi govorit ćemo o osmoj riječi Dekaloga: „*Ne svjedoči lažno protiv bližnjega svoga*“.

Ova zapovijed, kaže se u Katekizmu, „zabranjuje krivotvoriti istinu u odnosima s drugim“ (br. 2464). Biti u svom životu neautentičan u komunikaciji s drugima ozbiljna je stvar jer sprječava odnose i stoga priječi ljubav. Gdje je laž nema ljubavi, ne može biti ljubavi. A kad govorimo o komunikaciji između ljudi pod tim mislimo ne samo na riječi, već i na djela, stavove, pa čak i tišine i odsutnosti. Osoba *govori* svime što jest i što čini. Svi smo u komunikaciji, uvijek. Svi živimo komunicirajući i stalno smo na razmeđu između istine i laži.

Ali što znači govoriti istinu? Znači li to biti iskren? Ili točan? Zapravo to nije dovoljno, jer netko može biti iskren a opet biti u zabludi, ili može biti precizan u detaljima, ali ne shvatiti i ne obuhvatiti cjelinu. Katkad se opravdavamo govoreći: „Ali rekao sam ono što sam osjećao!“ Dá, ali si apsolutizirao svoju točku gledišta. Ili: „Samo sam govorio istinu!“. Možda, ali si otkrio neke osobne ili povjerljive činjenice. Koliko samo brbljanje i naklapanje uništava zajedništvo zbog neumjesnosti ili nedostatku tankočutnosti! Štoviše, brbljanja ubijaju i to je rekao apostol Jakov u svojoj Poslanici. Brbljivac, brbljivica su ljudi koji ubijaju: ubijaju druge, jer jezik ubija kao nož. Budi oprezni! Brbljivac ili brbljivica je terorist, jer svojim jezikom baci bombu i mirno od dalje, ali ono što kaže ta bačena bomba uništava tuđi dobar glas. Ne zaboravite: brbljati je isto što i ubijati.

Ali dakle: što je istina? Ovo je pitanje koje je postavio Pilat, upravo dok je Isus, stojeći pred njim, ispunjavao osmu zapovijed (usp. *Iv* 18, 38). Zapravo, riječi „*Ne svjedoči lažno protiv bližnjega svoga*“ pripadaju jeziku forenzičara. Evanđelja imaju svoj vrhunac u izvješću o Isusovoj muci, smrti i uskrsnuću; i to je izvješće o suđenju, izvršenju kazne i nečuvenoj posljedici.

Na Pilatovo pitanje, Isus kaže: „Ja sam se zato rodio i došao na svijet *da svjedočim za istinu*“ (Iv 18, 37). I to „svjedočanstvo“ Isus daje svojom mukom, svojom smrću. Evanđelist Marko pripovijeda da „kad satnik koji stajaše njemu nasuprot vidje da tako izdahnu, reče: ‘Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!’“ (15, 39). Dá, jer je bilo dosljedan, bilo je dosljedan: tim načinom umiranja Isus očituje Oca, njegovu milosrdnu i vjernu ljubav.

Istina nalazi svoje puno ispunjenje u samoj Isusovoj osobi (usp. Iv 14, 6), u njegovu *načinu* življenja i umiranja, koji je plod njegova odnosa s Ocem. To postojanje kao djece Božje, On, uskrsli, daje i nama šaljući Duha Svetoga koji je Duh istine, koji svjedoči u našim srcima da je Bog naš Otac (usp. Rim 8, 16).

U svakom svom djelu čovjek, ljudi potvrđuju ili poriču tu istinu. Od malih svakodnevnih situacija do najzahtjevnijih izbora. Ali uvijek je posrijedi ista logika, uvijek: to je ono što nas roditelji i bake i djedovi uče kada nam kažu da ne lažemo.

Zapitajmo se: koju istinu potvrđuju djela nas kršćana, naše riječi, naši izbori? Svaki se od nas može zapitati: jesam li svjedok istine, ili sam više ili manje lažljivac prerušen u *istinoljubivu* osobu? Neka se svatko to zapita. Kršćani nisu izvanredni muškarci i žene. Ali mi smo djeca nebeskog Oca, koji je dobar i ne razočarava nas, i stavlja u njihova srca ljubav prema braći. Ta se istina ne govori toliko riječima, to je način postojanja, način života i vidi se u svakom pojedinom djelu (usp. Jak 2, 18). Taj je muškarac *pravi* čovjek, ta žena je *prava* žena: to se vidi. Ali zašto ako ne otvara svojih usta? Zato što se ponaša kao *istinoljubiv* muškarac, kao *istinoljubiva* žena. Govori istinu, djeluje po istini. Lijepog li načina kojim trebamo živjeti!

Istina je čudesna objava Boga, njegova očinskoga lica, njegove bezgranične ljubavi. Ta istina odgovara ljudskom razumu, ali ga beskrajno nadilazi, jer je dar koji je sišao na zemlju i utjelovio se u Kristu raspetom i uskrsnom; nju pokazuje onaj koji joj pripada i pokazuje iste njezine osobine.

Ne govoriti *lažno svjedočanstvo* znači živjeti kao Božje dijete, koje nikada, baš nikada ne poriče samo sebe, nikada ne govori laži; trebamo živjeti kao Božja djeca, dopustiti da u svakom djelu izbija na vidjelo velika istina: da je Bog Otac i da mu možemo vjerovati. Vjerujem u Boga: to je velika istina. Iz naše vjere u Boga, koji je Otac i ljubi me, ljubi nas, rađa se *moja* istina i istinoljubivost a ne lažnost.